Written by
Monday, 25 August 2008 11:53 -

மலடிஎன்றனே, பேஎன்றனே, இங்கிருந்தால்
மாயத்திடுவனே என்றுரைத்தனே. மங்கை நல்லாள்
கலகலவென நீருகுத்த கண்ணீரோடும்,
கணகணவெனத் தணல்பொங்கும் நெஞ்சத்தோடும்,
விலகினாள்! விலகினவே சிலம்பின் பாட்டும்!
விண்ணிரங்கும் அழுகுரலோ இருட்டை நீந்தக்
கொலைக் கஞ்சாத் திருடரஞ்சும் காட்டுச் சென்றாள்.
கொள்ளாத துன்பத்தால் அங்கோர் பக்கம்,

உட்கார்ந்தாள், இடலைடிந்தாள், சாய்ந்து விட்டாள்.
உயிருண்டா? இல்லையா? யாரே கண்டார்!
இட்டலிக்கும் சுவைமிளகாய்ப் பொடிக்கும் நல்ல
எண்ணெய்க்கும் நானென்ன செய்வனே இங்கே?
கட்டவிழ்த்த கொழுந்திலையைக் கழுவிச் சேர்த்துக்
காம்பகற்றி வடித்திட்ட சுண்ணாம்பு கூட்டி
வெட்டிவைத்த பாக்குத்தூள் இந்தா என்று
வெண்முல்லைச் சிரிப்போடு கண்ணாற் கொல்லும்

தெள்ளமுதம் கடைத்தெருவில் விற்பதுண்டோ?
தேடிச்சென்றேனே வானம்பாடி தன்னைச்
"சொல்லொழுகிப் போகுதடி என்வாய்; தேனைச்
சொட்டுகின்ற இதழாளே! பிழைபொறுப்பாய்;
பிள்ளைபெற வேண்டாமே; உனைநான் பெற்றால்
பேறெல்லாம் பெற்றவனே ஆவேனே" என்றே
அள்ளிவிடத் தாவினேனே அவளை! என்னை
அவள் சொன்னாள் "அகல்வாய் நீ அகல்வாய்" என்றே.

"மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் இடையில் ஏதோ
மனக்கசப்பு வரல் இயற்கை. தினையை நீ தான்
பனையாக்கி, நம் உயர்ந்த வாழ்வின் பத்தைப்
பாழாக்க எண்ணுவதா? எழுந்தி" ரென்றனே.
என்னைநோக்கிச் சொல்லலுற்றாள்: "நமக்கு மக்கள்
இல்லையெனில் உலகமக்கள் நமக்கு மக்கள்
எனநோக்கும் பேரறிவோ உன்பால் இல்லை;
எனக்கும் இனி உயிரில்லை" என்றாள் செத்தாள்.

திடுக்கென்று கண்விழித்தேனே. என்தோள் மீது
செங்காந்தள் மலர்போலும் அவள்கை கண்டேனே.
அடுத்தடுத்துப் பத்துமுறை தொட்டுப் பார்த்தேனே;
அடிமூக்கில் மூச்சருவி பெருகக் கண்டேனே.
பட்டுக்கையிலே பொற்புதையல் கண்டதைப்போல்
பாவையினை உயிரோடு கண்ணாற் கண்டேனே.
சட்கென்று நானென்னைத் தொட்டுப் பார்த்தேனே
சாகாத நிலைகண்டேனே என்னிடத்தே.

http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt215